

Чуприна

Яків Щоголів

Стрівся з кумом кум та й каже
"Що се, куме, за причина,
Що у тебе незвичайно
Настовбурчена чуприна?"

Одвічає кум до кума:
— Тее значе, що згодився
Я на ярманок поїхатъ
Та старій і похвалився.

А вона за ту новину
Ухопилась, як за вітку,—
Тягне з прискринку дуката
Та й кладе в мою калитку.

За сього мені дуката,
Каже, ти купи чоботи,
Та з сап'яну, та червоні,
Та хорошої роботи.

Щоб блищали так, як сонце!
Не пропий же та не гайся;
А процвиндриш копитала,
Так додому не вертайся!

Я на ярманок приїхав;
А живіт і розходився;
Люди кажуть, щоб до шинку
Швидше їхав та лічився.

Там, спасибі їм, давали
Все якогось ліку з перцем,
Поки й справді з того ліку
Не полегшало під серцем.

І zostалися у мене
Копитали невеликі,

Так, що жінці тільки й стало
На гарненькі черевики.
А вона на їх, лукава,
Й подивитись не схотіла:
"Де чоботи, де сап'янці?"
Та чуприну і вхопила...

І тебе я, куме, раю:
Стане жінка турбувати,
Щоб купив ти їй чоботи,—
Не берися купувати!

Джерело: Яків Щоголів. Поезії.— К., Радянський письменник, 1958.